

[Rahbæk Møller]

fra tre til to trin? Er socialdemokratiet villigt til at ofre de lavtlønnede på dette måls alter? Med andre ord: hvorfor tager socialdemokratiet ikke udgangspunkt i menneskers levevilkår og siger, at man ikke længere vil finde sig i, at de lavest lønnede skal betale den største skat, og så indretter sit forslag derefter? Hvorfor har man i stedet taget sit udgangspunkt i et administrativt mål for så med et skuldertræk at konstatere, at dette mål desværre er uforeneligt med, at der gøres noget for de lavtlønnede?

Jeg synes, at socialdemokratiet påtager sig en tung byrde med denne prioritering. For det første giver denne satsen på den administrative side af sagen de demagoger, vi er oppe imod, alt for let spil. I sommerens løb har debatten svirret med udtryk som forlængelse af proportionalstrækket, tillægsskat for de højeste indkomster osv. Det har været en debat, som kun de færreste har kunnet gennemskue drejede sig om at overføre endnu flere penge fra de lavtlønnede til de højtlønnede. Det ville have gavnet debattens niveau, hvis socialdemokratiet havde hjulpet med til at trække den ned på jorden.

For det andet har vi et parti, det radikale venstre, som nu engang er udslaggivende, og som hverken kan eller vil regne ud, hvilke muligheder der egentlig ligger i en skattereform, og hvad konsekvenserne af forskellige forslag er. Når så regeringen foreslår en omfordeling til fordel for højtlønnede, mens socialdemokratiet fordelingsmæssigt vil bevare status quo, ser vi det radikale venstre, når det en sjælden gang finder anledning til at udtrykke sig nogenlunde præcist, placere sig midt mellem regeringen og socialdemokratiet. Jeg tror såmænd, de gør det i god tro, fordi de heller ikke kan gennemskue alle disse tekniske udtryk, men hvis der skulle komme noget ud af deres skattereform, kan resultatet blive forfærdeligt.

Så er der den tekniske side af sagen, og her kan vi være langt mere positive over for det socialdemokratiske forslag uden dog at være helt enige i det. Socialdemokratiet tager udgangspunkt i det, der er problemet, nemlig at beskatningen af kapitalafkast ikke er en indtægt for samfundet, men en udgift, et kæmpehul i systemet, der breder sig som en kræftsvulst.

Den løsning, socialdemokratiet lægger op til, er ikke uden problemer, men tiden tillæ-

der mig ikke at gå i detaljer. Det væsentlige er imidlertid, at vi opfatter det socialdemokratiske forslag i denne henseende som et seriøst bud på, hvordan vi når frem til et mere holdbart skattesystem. Vi har nu efterhånden en række bud. I mange år har SF foreslået problemet løst ved at aftrappe fradrag for renter af privat gæld og ved at forhindre overførsel af afskrivning af personlig indkomst ved indførelse af virksomhedsbeskatning for alle typer virksomheder.

Senere er socialdemokratiet og Sparekasseforeningen kommet med deres bud, og på det seneste har vi set den norske kommissionsbetænkning. Forslagene er forskellige, men alle er seriøse i modsætning til dem, der kommer fra regeringen, der benægter problemets eksistens og blot hævder, at hvis vi sænker skatten tilstrækkeligt for de rige, så holder de nok af sig selv op med at udnytte hullerne i systemet.

Fra SFs side er vi villige til helt fordomsfrit at drøfte, om vores eget, socialdemokratiets eller et helt tredje forslag er bedst egnet til at lukke hullerne i systemet, men fordelingspolitikken skal være i orden. De lavtlønnede, der i dag betaler en alt for stor andel af deres løn i skat, skal have en lettelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Måtte jeg ikke til indledning sige, at efter radikal opfattelse skal der i denne samling træffes beslutning om en skattereform. Jeg håber bestemt, at det bliver beslutninger, der støttes af et meget bredt flertal i folketinget. Men jeg vil gerne sige, at kan det ikke lykkes at samle dette brede flertal, så mener jeg ikke, at det vil være muligt at lade denne samling gå til ende, uden at der træffes beslutninger af et mindre bredt flertal. Det vil jeg gerne have sagt til indledning, så jeg ikke bagefter skal møde bebrejdelser for, at der træffes beslutninger, som ikke opfylder det, vi helst ser: støtte fra et bredt flertal i folketinget.

Jeg vil ikke benytte denne anledning til at grave grøfter. Jeg ønsker ikke, at der skal skabes konfrontationer. Derfor var jeg, som det er blevet bemærket tidligere, lidt overrasket over socialdemokratiets indledning her. Men lad os nu håbe, at vi ikke taler os væk fra hinanden. Men i anledning af det, der er